

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1170 10 tháng 12 năm 2017

Vô Cùng

*Vô cùng điển giới mình đạo pháp
Trí tuệ phân minh cùng khai triển
Thức giác chính mình tự sống yên
Rõ lẽ Trời ban tự thông hiền*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

*Kính bái,
Bé Tám*

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Mỗi ngày đến một đảo khác nhau, Bé có thấy cái gì khác lạ không?
- 2) Cuộc vui hiện tại có gì hữu ích cho tâm linh không?
- 3) Nhìn trước mắt mọi người thích nhảy vui, mong muốn hòa bình, tại sao trong tâm vẫn còn giữ bản chất cạnh tranh là sao?
- 4) Tại sao người đời ai ai cũng muốn đẹp và khỏe mạnh cả?
- 5) Cuộc vui kết thúc Bé lại phải khăn gói về chỗ cũ, Bé có cảm tưởng gì về những ngày chung vui?
- 6) Mọi sự bình an về đến nơi Bé cảm thấy khỏe không?
- 7) Người Việt Nam hải ngoại lúc này ai nấy cũng muốn về thăm quê hương tại sao?

1)08-01-92

Hỏi: Mỗi ngày đến một đảo khác nhau, Bé có thấy cái gì khác lạ không?

TL: Thưa Bé thấy đảo nào cũng nước lửa gió đất và mưu sinh như nhau, khắp nhơn gian ai ai cũng muốn độc lập và hoà bình. Sự ước muốn lẫn quân trong tình tiền duyên nghiệp mà thôi, Trời sinh tâm linh đồng đều tiến hóa theo trình độ. Dưới mắt phàm thì thấy kẻ giàu người nghèo, còn người tu thì thức bình đẳng khai mở hướng thượng, thì cảm thấy mọi người đang tiến hóa theo tham vọng sẵn có, phục vụ lẫn nhau cho đến lúc nhắm mắt ra đi về cõi thật của phần hồn, tu thiên thì sẽ sớm được ổn định hơn trước khi lia xác.

Kệ:

*Mưu sinh tiến hóa không ngừng nghỉ
Học hỏi triền miên thức hợp thì
Đi đứng nơi nào duyên tịnh độ
Tham thiên nhập định rõ đề thi*

2) 09-12-92

Hỏi: Cuộc vui hiện tại có gì hữu ích cho tâm linh không?

TL: Thưa cuộc vui hiện tại là tạm, nhưng nó cũng có sự hữu ích của tâm linh, tức là mọi người biết kính nể với nhau, sống trong luật nhân quyền hiện tại, tránh được sự đụng chạm tham dâm giữa con người và con người. Còn người tu thì tự nâng cao đức nhịn nhục, thì lại thấy được chiều sâu của con người, ai nấy cũng đều có. Sau khi mỹ mãn của đường đời thì mới chịu xét chiều sâu của đường đạo, tự cảm thấy cái có hiện tại sẽ lần lượt trở về không, bằng lòng hướng về không, thì mới có cơ hội cảm nhận sự không của tâm thức, sanh tử vô cang, tâm cạnh tranh và đòi hỏi sẽ tan biến mất, thức hòa đồng vô sanh lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ tâm linh.

Kệ:

*Sống trong nguyên lý tạm trong đời
Chẳng khổ chẳng mê tiến hợp thời
Vị trí phân hồn chơn thức giác
Cảnh vui tạm bợ tạm phân lời*

3) 10-01-92

Hỏi: Nhìn trước mắt mọi người thích nhảy vui, mong muốn hòa bình, tại sao trong tâm vẫn còn giữ bản chất cạnh tranh là sao?

TL: Thưa mọi người đang hiểu lầm sự riêng tư là chánh, hướng về vật chất. Cho nên vui mà không thật với chính mình, thiếu tu mà tưởng làm mình đã đạt thành, tâm trí không bao giờ thỏa mãn cả. Nếu hiểu chiều sâu của tâm linh, thì lại càng dễ hòa hợp hơn, không nuôi hận thù và chẳng còn thắc mắc, thiên cơ chuyển động chừng nào thì sẽ giúp cho loài người càng thức tâm chừng nấy. Đó cũng là hình thức tạo cho phần hồn tự thức và hướng về con đường tu giảm bớt hận thù.

Kệ:

*Triền miên chuyển động thức tâm tu
Ý đạo tâm lành thức tự du
Hồn tiến thân yên khai lộ đạo
Cảm thông ba cõi tự mình tu*

4) 11-01-92

Hỏi: Tại sao người đời ai ai cũng muốn đẹp và khỏe mạnh cả?

TL: Thừa người đời ai ai cũng muốn được khoẻ mạnh, nhưng ngược lại đã tự hại mình bởi lẽ nào không hay. Ăn uống quá nhiều, thể thao cũng quá nhiều, mất quân bình mà không hay, ý muốn mạnh mà xác bị lao lực quá nhiều, nội khoa tâm lý bị rối loạn, đầu óc thiếu minh mẫn. Ngược lại bị động loạn và bơ vơ, không hiểu được phần hồn là chủ nhơn ông của cơ thể, có sự trách nhiệm tiến hóa trong ba cõi thiên địa nhơn, quên đi khả năng sẵn có của chính mình, mất niềm tin và thanh tịnh. Cho nên xác và hồn lâm vào cảnh mê lầm, tương ta thông minh và sáng suốt hơn người. Người tu thiên cảm thấy càng ngày càng ngu, tức là không muốn làm phiền hay là phá khuấy bất cứ ai, chỉ lo hướng thượng giải thoát phần hồn, để tránh lạc đường tu.

Kệ:

*Bằng lòng học hỏi chịu khờ ngu
Hành triển chơn tâm tự giải mù
Hồn vía tương hành trong ý thức
Quân bình thanh đạt tự mình tu*

5) 12-01-92

Hỏi: Cuộc vui kết thúc Bé lại phải khăn gói về chỗ cũ, Bé có cảm tưởng gì về những ngày chung vui?

TL: Thừa Bé thấy mọi người đều bận rộn về giờ giấc vui chơi, cũng là để cho mọi người học chữ tín, trật tự trong hành trình, bắt buộc phải tự nhớ chữ tín là quan trọng. Người tu còn phải giữ đúng giờ giấc của đời thì đạo mới có cơ hội tương ngộ dễ dãi. Chư Tiên chư Phật, người đời cảm thấy họ rất thông dong tự tại, cũng nhờ thanh tịnh giữ đúng từ giờ phút khắc, nhanh nhẹ không sai chạy, lúc nào cũng tinh táo và rõ rệt.

Kệ:

*Thương tâm tu luyện thức duyên Trời
Tâm tưởng sự thành khắp các nơi
Chấn động tình Trời khai rộng mở
Hành xuyên các giới sống tuyệt vời*

6) 13-01-92

Hỏi: Mọi sự bình an về đến nơi Bé cảm thấy khỏe không?

TL: Mọi phương tiện văn minh đều đáp ứng cho sự mong muốn của con người, nhưng cuối cùng cũng phải tu để tự

đạt thanh tịnh còn quý hơn gấp triệu lần. Sau cuộc du hành bằng xác thịt, lại càng thấy tâm linh là cần thiết nhất. Vồn vẹn chỉ có cái tâm là chánh, thanh tịnh thăng hoa mới làm sáng tỏ mọi việc. Tham thiên nhập định là giây phút an hòa cả Trời đất, phước đức tràn ngập trong tâm hồn, của Trời sẵn có, chỉ có thiên hưởng mà thôi.

Kệ:

*Đi đâu cũng chẳng khai tâm tiến
Thức tỉnh hồn nhiên giải nỗi phiền
Một mối chung hoà cảm thức yên
Giao duyên Trời Phật tự tâm hiền*

7) 14-01-92

Hỏi: Người Việt Nam hải ngoại lúc này ai nấy cũng muốn về thăm quê hương tại sao?

TL: Thưa nơi chôn nhau cắt rún là dung điểm tiến thân của mọi người, xứ sở giàu hay nghèo bắt buộc cũng phải hướng tâm về quê mẹ. Người tu thiền hướng tâm về Trời Phật, cũng là hướng tâm về quê hương tốt đẹp ở tương lai. Cho nên sự hoà bình trên mặt đất phải có. Tương lai giống dân nào cũng phải trở về xứ đó mới đúng luật Trời đã qui định mà tiến hóa. Người dân ở xứ ngoài không nhiều thì ít cũng học hỏi để đóng góp cho xứ sở ở tương lai. Người tu thiền lại biết được cách sống trật tự cho phần hồn lẫn phần xác, khai thác khoa học huyền bí trong nội tâm.

Kệ:

*Cuộc sống nay mai chuyển khai vòng
Khai thông trí tuệ sống thông dong
Vía hồn thành tựu duyên tương ngộ
Ba cõi cảm thông chẳng nhớ trông*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Lẽ Vô Thường

*Nghìn trùng xa cách theo mùi đạo
Giữ lý cần khôn tự bước vào
Một mối biển yêu đồng duyên thức
Thế gian phân loại đủ sắc màu
Vũ trụ anh em chung một cõi
Phân minh tình đẹp chẳng sang tôi
Trời cao ban rãi hồn thơ mến
Chúc tụng một năm đạt đạo nền
Chúc bạn nghìn trùng rõ ý thơ
Trăm năm cũng vậy cũng giấc mơ
Chúc cho bạn sống trong đời đẹp
Rõ lẽ vô thường, rõ ý thơ.*

Lương Sĩ Hằng

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Chân Thành Phân Giải (Melbourne 6/1/1985)

(tiếp theo và hết)

Cơ quy nhất sắp đến, thức hòa đồng phải mở, tâm sẵn sàng công hiến. Cho nên những người đã bỏ công tham thiền, rồi đây sẽ thao thao bất tuyệt trong hành trình tha thứ và thương yêu, tự xây dựng, tự mở đường, hạnh hy sinh càng ngày càng cao, hy sinh những tánh hư tật xấu, dọn đường cho mức tiến hóa của tâm linh.

Buồn cho những kẻ đã tự khép mình vào bóng tối và không biết giá trị của chính họ, tự chôn sống tâm thức của họ. Họ đành phải sống trong đêm bơ vơ và chậm tiến mà thôi. Bề Trên biết hết, rất thấu đáo hành động bất chơn của chính họ, đã tạo sự yếu hèn cho chính họ. Nhưng cái quyền tự do, khai triển của tâm linh đó là quyền tối hậu của chính họ. Bề Trên chỉ chờ và quang chiếu mà thôi. Bao nhiêu lần đã khuyên giải, bao nhiêu lần đề thức tâm nhưng rồi họ cũng phủi. Bề ngoài thấy nó vậy nhưng mà bề trong nó lại phản. Biết chớ! Bề Trên thấy rất rõ nhưng biết làm sao, chỉ biết thương yêu và chờ đợi sự thức tâm của hành giả mà thôi. Cho nên các bạn đã muốn chọn một con đường đi, về với chính bạn thì các bạn phải nhớ rằng không nên đưa mình trở lại cái cảnh sân si xa xưa nữa. Không nên đưa mình trở lại với cái cảnh tranh chấp bất chánh nữa. Không nên vun bồi đục tánh tham sân nữa. Đạo thấy không ai quản lý, không ai kiểm soát nhưng mà đạo rất sáng suốt, khép mở do bạn mà thôi. Luôn luôn đưa đến cho các bạn những sự thử thách vô cùng đau đớn để coi thử nhẫn hòa của các bạn đã thực hiện không.

Sự nhẫn hòa của các bạn không chịu thực hiện thì chỉ ủng hộ cho một kiếp người. Chớ khỏi Vô Vi cũng chẳng biết làm gì hơn. Hơi thở của các bạn chẳng biết làm gì hơn. Hơi thở ra vô đó tùy nơi bạn xử dụng. Bạn chịu hít nhiều, nó phục vụ nhiều, bạn không xử dụng, bạn hít ít, nó phục vụ ít mà thôi. Cha mẹ Trời cũng chỉ biết rơi lụy và chờ đợi sự thành công của các bạn. Sẵn sàng đưa đến tràn ngập trong tâm thức của các bạn. Nếu các bạn chịu thực hiện và tận dụng khả năng của chính bạn thì bạn mới thấy sự thành công vĩ đại ở tương lai chính do bạn, thực hiện trong thanh tịnh, bạn mới đắc pháp và truyền pháp. Còn nếu các bạn lấy đạo tạo đời, tạo sự ô đạo, tự nhục mạ lấy bạn. Lấy sự bản nhơ quét trên tâm thức của các bạn và đem sự tệ hại cho tâm thức tranh chấp của bạn mà thôi. Tâm các bạn và địa ngục cũng nơi tâm các bạn, các bạn đã đầy đủ tài liệu từ câu, từ chữ đã nhắc nhở tâm thức của các bạn.

Phước huệ song tu, các bạn đã bỏ công ra, làm điều này cho đạo, làm điều kia cho đạo nhưng mà sự tranh chấp trong nội tâm các bạn không chịu bỏ thì cũng như không. Phước nó muốn đến với các bạn, nhưng mà bạn đóng cửa làm sao bạn còn phước? Huệ nó muốn khai cho bạn, bạn động làm sao các bạn có huệ? Bạn phải quay về tức khắc để tội nghiệp bạn, thương yêu bạn, quý mến sự cấu trúc tinh vi của Thượng Đế đã an bày cho bạn, nắm lấy sự ngộ nghĩnh đó, ôm lấy tâm thức đó, để thăng hoa cõi mở.

Quý thay và lành thay ngày hôm nay tôi vẫn còn âm thầm truyền cảm gọi đến các bạn, trong tình thương sống động nhắc nhở từ cá nhân một để mọi người quy về với sự chơn giác sẵn có của chính họ, tha thứ và thương yêu. Xử dụng quyền tối hậu sẵn có của các bạn để tiến trong chu trình tiến hóa, xứng đáng, khai tâm, mở trí, công hiến cho quăng đại quần chúng ở tương lai. Đường đi thênh thang lớn rộng, không bao giờ bị trở ngại, nếu chúng ta chịu ôm lấy thức vun bồi và khai triển. Chẳng có cái gì là của các bạn hết. Cộng đồng càn khôn vũ trụ đã công hiến thanh điển cho

chúng sanh. Trong giây phút tham thiền, chúng ta đã có một thiền viện vĩ đại cả càn khôn vũ trụ nếu chúng ta ý thức được.

Nhưng ngày hôm nay sự sống của chúng ta sống trong vật chất, đã có cơm ăn, áo mặc, nơi trú ngụ. Cho nên các nơi bạn đạo muốn có một nơi an nghỉ để tu thiền. Cầm mõm để nghe những sự tranh chấp sân si, buồn tủi của chính mình mà tự thức. Điều này là điều của cộng đồng Vô Vi mong muốn. Khi mà nghe được những sự tranh chấp, buồn tủi trong tâm thức của chúng ta thì chúng ta cảm thấy nhẹ trong giây phút tham thiền, ở trong nơi ổn định do bàn tay của người Vô Vi đã xây dựng. Cho nên các bạn khắp các nơi đã ý thức điều này và ước mong có một nơi yên ổn để tu hành và để chúng nghiệm sự thực hành của ta đã tiến bộ bằng một cách nào và rõ rệt hơn trong thời gian tu luyện để trở về thiền đường nhân gian mà độ cho những người kế tiếp.

Tôi cũng đã thấy rõ và xét tâm lành của các bạn đã phát tâm muốn kêu gọi lập thiền viện, đến với tôi và yêu cầu tôi dành thì giờ để xem đất đai. Nhưng sự mong muốn của con người thì lớn rộng, cái tâm đóng góp của con người lại eo hẹp, sợ sệt, sợ ta mất của, sợ ta mất công, sợ mất việc này, việc kia, việc nọ thì cái hạnh từ bi không có, ý nghĩa của bồ tát lại tiêu tan. Cho nên tùy duyên mà hành, tùy duyên mà độ. Riêng tôi, tôi đã tu bao nhiêu năm, không tha thiết xây dựng riêng cá nhân cho tôi nhưng mà tôi rất tha thiết để các bạn thức tâm và tự xây dựng, đem lại gương lành cho hậu thế, thực hành sự tha thứ và thương yêu để thấy sự đoàn kết là giá trị. Chúng ta không bao giờ có của và chúng ta không bao giờ mất của, mới thấy rõ người hành giả Vô Vi.

Cho nên khắp các nơi đã phát tâm sơ sơ, tôi thấy rõ, mọi việc ơn trên cũng chiều theo ý muốn để tận độ cho hành giả có cơ hội tu học mà thôi. Nhưng tình đời ô trược, lật ngược, đặt ra phê phán, quên sự thật trong lòng. Chúng ta vốn là không. Tại sao đưa tâm thức chúng ta vào trong cái chỗ phê phán, tranh chấp, vô lý, tạo trược cho chính mình? Chúng ta đã tu khai mở, để cho tâm thức của chúng ta càng ngày càng khang trang, lớn rộng hơn, tứ quan ngũ tạng của chúng ta càng ngày càng được điều hòa hơn.. Tại sao chúng ta nuôi dưỡng sự tranh chấp và không chịu hành, và không lấy oán làm ân, không nhân cái cơ hội này để thức tâm sáng suốt hơn? Kỳ thật chúng ta đã có một thiền viện vĩ đại trong tâm thức của huynh đệ, tử muội của chúng ta khắp năm châu. Chúng ta phải tận hưởng điều này. Do sự chút chút tại thế gian để cho chúng ta thấy đề nghị cất thiền viện cũng do các bạn. Nghi ngờ sự xây cất thiền viện cũng do các bạn, để cho các bạn có cơ hội thức tâm và hiểu các bạn nhiều hơn. Chớ kỳ thật Vô Vi dựng tâm làm thiền viện. Những bài học trực tiếp thực hành, để thấu triệt mọi nguyên lý do ta phát khởi và chính ta là người đả phá. Sự khai triển vô cùng, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, trung tâm bộ đầu chúng ta khai triển hòa hợp với trung tâm sinh lực cả càn khôn vũ trụ, thực hiện một việc cho tất cả mọi việc ở tương lai, giàu mạnh ngay trong tâm thức, dừng hành trong tâm thức, không còn nuôi dưỡng sự eo hẹp nữa. Rồi đây ở tương lai, các thiền đường khắp thế giới mới ý thức rõ: Việc làm của mọi người đều là việc làm của Thượng Đế. Xây dựng cơ đồ mật pháp trong tâm linh để tiến giải, tận độ chúng sanh, qua trong cơ biến chuyển vô cùng đau khổ. Họ rồi sẽ phát tâm tìm đạo trong họ và công hiến tức khắc những khả năng sẵn có và xây dựng tha thứ và thương yêu, hiểu giá trị của từ bi là sức mạnh.

Với thêm quá lực tuần của tôi. Tôi vẫn chấp nhận đi đây đi đó, hành khổ, mưu tìm một sự sáng suốt để công hiến cho các nơi. Ngày đêm quên mình, nuôi dưỡng sự tu học. Trước khi rời bỏ thế xác này tôi mong rằng sự dày công của tôi không hoang phí. Đường đi của tôi là đường đi của tất cả các bạn. Tôi đi được, các bạn sẽ đi được. Chắc chắn như vậy. Tôi không có muốn pha chế như một dược sư, một kỹ sư. Không! Chúng tôi trong thực hành, tiến giải để thấy rõ khoa học huyền bí trong ta, siêu khoa học trong ta. Tận dụng khả năng sẵn có của chính mình. Thực hiện cho kỳ được

trong bão táp, trong cơn kháo đảo, trong cơn nhồi quả, từ gia cang cho đến xã hội. Từ thế gian cho đến thiên đàng. Từ địa ngục động loạn, trở về với thanh tịnh của nội tâm. Luôn luôn hòa với các bạn, thương yêu các bạn, kêu gọi các bạn càng sớm càng tốt, trở về với chính bạn và ý thức rõ nghiệp thân của các bạn. Thể xác bệnh hoạn này là một cơ hội để cho phần hồn của bạn thức tâm, để thấy rõ quá khứ, tiền kiếp, ác ôn của chính bạn.

Ngày hôm nay chỉ biết chấp nhận để thăng hoa, sửa tiền mà thôi. Không có một lý luận nào, không có sự biện thuyết nào, có thể che chở tội lỗi mà bạn đã thiếu thật thà với chính bạn. Cho nên các bạn phải hiểu điều này. Thật thà với chính bạn là điểm quan trọng. Thiếu thật thà với chính bạn là không bao giờ tiến, thấy các bạn ngu dốt, nhắm mắt tham thiền nhưng mà các bạn đang học cuốn kinh vô tự dày đậm, biết bao nhiêu trang sử đã in rồi, thể hiện trong tâm thức của các bạn, trong sự sáng suốt của Đấng Tạo Hóa đã chiếu hòa cho các bạn, trong giây phút tham thiền, để đọc lại tánh hư, tật xấu của chính bạn.

Quy y Phật, quy y Pháp, quy y tăng. Phật là trọn lành giải nghiệp, vậy bạn chỉ bỏ tánh hư tật xấu thì các bạn mới quy y Phật được. Quy y Pháp là nắm nó mà đi. Giây phút thức tâm là bạn muốn buông bỏ tất cả, để tiến tới sự thanh nhẹ thì tự nhiên các bạn phải giữ lấy mà đi tới. Quy y tăng là các bạn phải biết rõ cái vai trò của các bạn tại thế, đã và đang làm gì, muốn thành Phật, muốn về với Cha, muốn về với Chúa, muốn hưởng tất cả những sự thanh nhẹ, tránh nặng tìm nhẹ, nhưng mà không hành làm sao? Bạn có lười biếng cho mấy, bạn muốn tránh nặng thì bạn cũng phải bước một bước chứ. Không qua bên mặt thì cũng qua bên trái để tránh chứ, cũng phải di động. Mà tâm thức không chịu hành thì làm sao có kết quả? Công lao của cả càn khôn vũ trụ, của Thượng Đế, của Mẫu Mẹ đã nhắc nhở các bạn nhiều lần. Thấy rõ nhiệm vụ của các bạn, phải lập hạnh hy sinh. Càng lập hạnh hy sinh thì càng bị thử thách, mà phải nhẫn hòa mới vượt qua thử thách, đã nhắc cho các bạn hiểu lắm rồi, nhiều lần lắm rồi nhưng mà tới cái bài thử thách là các bạn bị rơi rớt. Tại sao? Tại sao lời hứa chính các bạn thoát ra bằng chơn ngôn của bạn nhưng mà các bạn không giữ, các bạn lại thụt lùi, đâm ra tranh chấp, phiền muộn, sai quấy để làm gì? Cái đó có lợi cho chính bạn không? Bạn đã nung nấu ý chí trong ban đầu, dùng mảnh thăng hoa, tại sao các bạn không tiếp tục? Mà tới đó lại đâm ra chán ngán, uể oải, tự ái. Những hành động đó có phải hành động của người Vô Vi đã và đang đi tìm không? Chắc chắn các bạn trả lời là không! Tôi phải tìm cái vĩ đại hơn, thanh nhẹ hơn, tốt hơn, cởi mở hơn, hòa đồng hơn.

Cho nên quý thay và lành thay tôi vẫn có duyên đàm đạo trong tâm thức các bạn, mượn xác phàm gợi âm thanh truyền cảm đến các bạn, tôi mong rằng các bạn nên hiểu các bạn nhiều hơn, dòm lại để thấy cái tranh chấp, eo hẹp của các bạn và mở tâm, bỏ thí, để thấy rõ sự hiện diện của Cha Trời trong tâm thức các bạn. Các bạn đã từng rơi lụy để giải nghiệp tâm, ngày nay nên tiếp tục cởi mở, khai thông đời lẫn đạo, thành tâm độ trì chúng sanh.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn ngày hôm nay.

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

Xin quý bạn Đạo hướng tâm cầu nguyện cho Bà Lê Thị Vinh là nhạc mẫu của bạn đạo Nguyễn Văn Bình sinh năm 1934 mất ngày 26.11.2017 tức ngày 09.10. 2017 Âm lịch tại nhà riêng tại Khu Ất phường Hạp Lĩnh thành Phố Bắc Ninh, hưởng thọ 84 tuổi sớm được siêu thăng tịnh độ.